

SZABÓ DEZSŐ ÚJABB MŰVEI

39.

Az antijúdaizmus bírálata.

BUDAPEST
1938. MÁJUS HAVA
LUDAS MÁTYÁS KIADÁS

*Csak mindenoldalú vizsgálat
által lehetni fel az igazságot; s
az csak a gondolatok legszaba-
dabb közlése által valósulhat.
Hol a beszéd korlátoz, ott rab a
nyelv s csak rabként szól.*

Gróf Széchenyi István: Hitel.

Felelős kiadó: Szabó Dezső
23438 Bethánia-nyomda, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.
Felelős: Horváth János.

ANTIJÚDAIZMUS BÍRÁLATA.

A bátorság akkor jelent a legsúlyosabb elvállalást: mikor az ucca ordító felelőtlenei s a hatalom részéről jövő veszélyek és fenyegetések azonosak. Mikor a felszínre rázott kloáka-tömegek gerjedelmei titkos hatalmak céljait szolgálják és törvénybe ütközöl, ha a törvény uralmát akarod. És jogrend ellen bűnözőnek bélyegeznek, ha jogrendért küzdesz: mely jog és rend.

Ilyenkor a legsúlyosabban következményes a bátorság, tehát: elkerülhetetlen kötelesség. Aki másokat félt: nem tud félni magáért. Van-e valakinek több félni valója: mint egy fajtáját látó magyarnak? Van-e valakinek keményebb ökle, mint annak, aki nagyon szeret?

A zsidókérdés a legkifejezőbb iskolai ábra, mintegy matematikai képletté tisztult megmutatás arra: hogy egy nép, mely sorsát, élete őrhelyeit idegenek kezébe adta: hogy ráfizet minden viszonylatban, minden eshetőségben minden problémájára. E problémát a zsidóság úgy tudta életharccá tenni: hogy az még mindig nyereség, hódítás és szellemének megnőtt igézete lett. Hódítás, nyereség, igézet, halálos végzetű igézet lett ez a probléma a németység kezében és sokak szándékában most egy jóvátehető történelmi gaz lény orgvilkos terve. És mit jelent e probléma a magyarság számára? Milyen éber öntudatot? Milyen védekezést a szociális igazság, egészséges gazdasági morál és kulturális nevelés egyetemes erejével? Hagyjuk a választ a tanulmány végére.

Alapigazság gyanánt merem kimondani: 1867 óta a magyar élet legsúlyosabb kérdéseit, legkövetkezményesebb nehézségeit: a politika, a közélet, a kormányzó hatalom olyan mondatokkal intézte el: melyekben senkisémet hitt, senkisémet hisz és senkisémet fog hinni. Amely mondatokról mindenki tudta: hogy a valóságban éppen az ellenkezőjük igaz. De a mondat mögött megegyező politikai pártoknak és politikai szerencsevadászoknak könnyű és alkalmas szöveget jelentett: hogy a nép — bébe optimizmus — szükségét megelégtésék. Tisza Kálmánnak és utódainak minél több politikai támogatásra és minél több pénzre volt szükségük, hogy dinasztikus, monarchikus politikájukat mindennap hatalmon tarthassák. Onnan vették, ahol találták. A magyarságnál nem találták. A zsidóságnál találták, ami nagy hódítási területeket jelentett számukra az országban. Felhorkant emiatt valahol a nyugtalanság: kész volt a mindent elintéző mondat: — Nem lehet ember és ember közt különbséget tenni. A zsidó különben is a legjobb magyar. — Minden józan ember tudta, hogy elsősorban maguk a zsidók tesznek ember és ember közt különbséget, természetesen — a maguk javára. És azt is: hogy a zsidó nem legjobb magyar, nem legrosszabb, nem ilyen-olyan magyar, hanem: természetrajzi egyszerűséggel zsidó. Amint magyar a magyar, almafa az almafa és érelmeszesedés az elmeszesedett ér.

Később a német, a sváb lett a legjobb magyar. Ami pontosan azt jelentette: hogy most már a német pénz kezdett ki komolyabban bennünket. De más vonatkozásban is ilyen mondat — kloroformmal segítették tovább rothadni azt, ami egyáltalán képes rothadni. Titkos politikai bandák cinkossága veszélyeztette a magyarság biztonságát? Elhangzott az ünnepélyes kormányzati megnyugta-

tás: — Magyarországon nem akad tisztviselő, aki annyira megfélelkezne magáról, hogy beálljon egy titkos társaságba. — A nemes kijelentő annak idején a saját édes megfélelkezett tisztviselőivel találkozhatott éjszakánként a saját édes titkos társaságában. És ezt körülbelül mindenki tudta. A szűk részvénytársaságot jelentő magyarelles szavazási rendszer ellen aggályoskodott valaki? A kormányzati bölcsesség dobozából kiugrott a mondat — Zigotto: — A magyar paraszt sokkal őszintébb, mintsem kívánná a titkos szavazatot — és senkisé ism röhögött a kijelentő szónok képébe. És jaj, nem is sírt senki.

Most: az új napok megnőtt történelmiségében: mikor az élet és halál, a szabad fejlődés vagy a kizsákmányolt szolgaság sorsa készül az egyes népek számára Európa veszett tántorgásaiban: az ilyen mondatok ezrei teszik fullasztóvá a magyar levegőt. Ezek kötik meg élet felé mozdulásában a rogyásig csalt fajt, mint Gullivert az ellenséges törpék. Ezek tiporják el minden fakadó csíráját. Ezek maszlagolják le életfeltétele, biztonsága minden életösztönét. Már nincs megkötő szemérem s oi gyilkosai már igazi arcukkal mernek elővigyorgni e mondatok mögöl a meglasszózott magyarságra.

Miért dagadt most a zsidó probléma a politikai bölcsesség egyetlen megoldásra ért kérdésévé, az ucca egyetlen ordításává, a kalandorok, kloakadiktátorok, szálláscsinálók egyetlen offenzívájává? A sváb-kurzus elején az antijudaizmus mellett a legitimizmus és az irredenta bő elfedezékelési alkalmakat nyújtották a német hódítás számára. A legitimizmus ezekben a napokban még jutányos harci formája lehetett a német faji sovinizmusnak, hogy visszakövetelje a magyar trónra a testvér-vérű uralkodóházat. Aztán jött a hitlerizmus.

A német faji uralmi ösztön szélesebb utat talált s a legitimizmus csak politikát sportoló magyar mágnások önképzőköri próbálkozásaivá szegényült. Az irredenta egy sokkal gazdagabb ér volt, melyet rengeteg haszonnal lehetett kibányászni. De ma: mikor a német étvágy bevonta történelmi hazard játékába a kis Entente népeit is s a szövetséges — ó, milyen áldozatos szövetséges: — Magyarország Trianontól is megkímélt egy részét szerb-román-cseh elvi alapon kezdi németnek tekinteni: az irredenta móka kezd alkalmatlan, feszélyező ügy lenni. A három gazdag lehetőségű mérges gáz közül tehát csak az antijudaizmus maradt meg használható eszköznek. Ezt kellett tehát behelyettesíteni a lelkek minden más szenvedélye helyébe.

A dolgot tehát a zsidóellenes heveny ügyes terjesztésével — úgy kell feltüntetni: hogy Magyarországon az életharc, a kenyérharc, az uralmi harc csataterén két ellentétes egység áll szemben: a kereszténység és a zsidóság. Az egyetlen ellenség, az egyetlen veszély: a zsidó. Minden gazdasági, szociális, kulturális bajnak az oka: a zsidó. Magyarország megcsonkításának is végleges oka: a zsidó. Egyetlen történelmi problémánk van: a zsidókérdés megoldása. A többi már aztán a kádárok dolga. Az ők kötelessége gondoskodni, hogy akkorára legyen elég kád, melv azt a rengeteg tejet és mézet befogadhassa, melytől a magyar Kánaán meg fog csordulni a zsidó elintézés gyönyörű napján.

Kétségtelen: hogy ezt az elméletet minden lelkifurdalás nélkül nevezhetjük történelmi, politikai leegyszerűsítésnek. Sőt: ugvancsak leegyszerűsítés a talpán és hirdetői talpán is. Azt sem állíthatjuk, hogy ez az elmélet túlságosan követelőző lett volna holmi zsenialitás irányában. Ellenkező-

leg: a legnagyobb, a legteljesebb lemondás kellett minden zsenialitásról, az értelem és a józan gondolkodás minden igényéről, hogy ez az elmélet létrejöhesse. De nagyon gusztusos, könnyű kezelésű és mindenekfölött: igen-igen praktikus kis elmélet a drága!

Praktikus kis elmélet: mert a robot milliónyi helótái, a tanulatlanság vak homályában, a kenyér, a gyermek, az orvos, a holnap, a hajlék, a megdézsmált munka ezer gyötrő gondjában: nem képesek külön-külön problémák számára külön-külön lelki hullámzásokra bővülni. Számukra egyetlen problémába kell begyömöszölni az egész millióképen keserves életet, egyetlen szenvedélybe: egyetlen Sátán gyűlöletébe, egyetlen megváltás végtelen szomjúságába. A mindennapi nyomorúság felgyült talajvizének egyetlen egy kitörési út, egyetlen lejtő kell, hogy egybetorlott hullámaival gátakat törhessen és végzetet jelentő elemeknek tudhassa magát. Az antijudaizmus kétségtelenül a legkisebb ellenállást jelentő, a legkönnyebb út arra: hogy valaki a tömegeket saját uralmi célja eszközévé tegye és hogy vele elvonja a tömegek figyelmét az élet többi problémáitól s a végzetüket megszabó egyéb igazságtalanságoktól.

Így tehát praktikus kis elmélet mindama érdekszövetségek és osztályok számára, melyek a maguk hatalmává, vagyonává termelik ki a tömegeket. Nincs más feladatuk: mint lehangosabban kiáltani az antijudaizmus jelszavait és a nép-pali maga tolong köréjük: — Az istenért! arassatok le most — tüstént, nehogy a zsidók csűrűbe kerüljünk! — Húsz év óta nem azzal az édes maszlaggal foglalta el a németiség a magyar élet hatalmi, irányító helyeit: hogy a német ellenállóbb a zsidósággal szemben, mint a magyar? A legócskább, a

legképtelenebb tréfát is véresen sajtó valósággá tudja tenni a magyar közélet. Magyar Pali panaszkodik, hogy vérszegény. Erre a lesben álló ügyes orvosok ilyen turáni testvériséggel fakadnak jobboldali világnézetet a bajára: — Testvér! Csak az szegény: akinek kevés van valamiből. Azért vagy vérszegény, mert kevés véred van. Menj a német felcserhez és vágasd fel az ereidet. Akkor a véred elfoly és nem lesz kevés belőle. Tehát nem leszel vérszegény. — Az irtózatos az, hogy Magyar Pál rátódula e jótanács teljesítésére.

De méginkább praktikus kis elmélet ez: mert mikor a magyar életharcot két egymással szembenálló egység: a kereszténység és a zsidóság el-lentétében jelöli meg: kilopja a közéleti, a politikai, a történelmi életből: a *magyarság* fogalmát, így az: Amerika az amerikaiaké, Németország a németeké-féle jelmondatot így ügyesíti át a magyar életharc jelkiáltásává: — Magyarország a keresztényeké! — Amiből önként következik: hogy minél jobb keresztény valaki, annál inkább övé Magyarország. Tehát: Magyarország a lehető legjobb keresztényeké. Mármost: kik a legeslegjobb keresztények Magyarországon? Bizonyára annak a fajnak a tagjai, mely az Egyház püspök-, apát-, prépost-, kanonok-, plébános- szükségéit a legbuzgóbb bőséggel látja el. Tehát: a németek. Kell-e ezután még egyszer kérdezni hogy: kié Magyarország?

De legalkalmasabban praktikus kis elmélet ez, mert: egy vallássá hevített szenvedély misztikumát viszi a nyomorúság csodaváróiba. Legmélyéig átmámorítja a tömegeiket, melynek ősi szakadékaiban még ott bújik a népmese látása, a világharc két táborra egyszerűsítése. A világ a jó és rossz: Ormund és Arimán ősi halálos párbaja, melynek mégis csak Ormund győzelmével és Ari-

mán teljes vereségével kell végződnie. Így kell végződnie: mert máskülönben nem tudnák tovább cipelni a mindennapi mát és megszakadna a szívük, így lehet a mai világtörténelmi földrengést e párbaj utolsó nagy erőfeszítésének képzelgetni, melyben Ormund helyébe Németország, a németség rajongtatik a minden lelki eszközzel Arimánnak feketített zsidóság ellenében. Így, az egész mai világtörténelmi zavart, az egész életharcot és minden problémát a zsidóság elleni végső keresztes-hadjárrá egyszerűsítve: a jóhiszemű, az igazság és szánalom legtisztább indítású tömegei is omló sokaságban jelentkeznek a német hódítás janicsársztagaiban. És a vak és vad rohamban a gyűlölt zsidóság ellen, a kerítő napok irtózatos csalásában nem veszik észre: hogy saját hazájuk határait tapossák el a megemésztő germán étvágy előtt, hogy saját vetésükön, saját bölcsőiken gázolnak át az őket is elnyelő Halál szolgálatában.

Most nem szabad meginganiuk az őrtornyok megkiáltóinak. Most kell az igazság, az embeiség, a megsalt, megrabolt, meglasszozott magyarság szavait bekondítani az iszaposra kotort lelkekbe. Most kell a sikátor-gengszterek, a hullarablók, a bérgyilkosok, a vér és arany borzalmas kalandorainak „evangéliumával” szembe helyezni a tiszta ember: a szellem, a tudás, az igazságtétel áttörhetetlen akaratát. A feladat látszólagos hálátlansága és veszélyei csak mélyebb hívássá teszik a küzdelem tiszta heroizmusát. És nem fog visszajeszteni: ha a harc örjögésében mindkét tábor legdühösebben a te emberséged és magyarságod kiöltő tisztasága ellen fog harapni. Az elbódított szerencsétlen tömegek szemében zsidó bérenc lesz: mert fajtád mindent látó szeretete mozdít és nem a zsidók vak gyűlölete. A zsidóság anti-judaizmussal fog vádolni, vagy, amint azt ők sa-

játos elbújtató zsargonjukban mondják: antiszemitizmussal. Mert nemcsak a német étvágytól akarod megőrizni a magyar vetést, hanem az övékéitől is. Mert az emberség, az igazság, a munka jogait velük szemben is ugyanazon megmutatósokkal véded, mint bárki mással szemben.

2. A német és zsidó probléma azonosságai.

Azok előtt, akik Magyarországon az emberi együttélés jelenségeit a természetvizsgáló és az orvos megvesztegethetetlen szemével figyelik: a német és a zsidó probléma nagy általánosságban azonos problémáknak, mondhatnók: egyetlen problémának tűnik fel. Akár a lelkiindítókat, akár az élethódítás módszereit, akár az elért eredményeket vizsgálják: azonos jelenségekkel állanak szemben. És az eredmény a magyarságra ugyanaz: soisának intézése, munkájának gyümölcse, jövőjének biztonsága és földje mind nagyobb arányban jut idegenek kezébe. És a becsületes vizsgáló, mégha nem is magyar: nem tud olyan hevenyturáni vagy olyan szocialistán nemzeti lenni: hogy csak azt lássa halálos veszélynek, destrukciónak és történelmi csalásnak a magyarságra: ha a zsidó eszi meg a magyart és dolgozza át a maga erejévé, a maga gyarapodásává és jövője'vé. És történelmi megváltásnak, turáni honbuzgásnak, konstruktív világnézetnek és deutsche Treue-nak odázza, ha ugyanezt a német teszi.

A két faj hódításának azonos jelenségei:

1. Az idegenvérü tudatosan, vagy tudattalanul félt, hogy Magyarországon boldogulásában hátrány lesz az idegenvérűsége. A zsidónál súlyosbította ezt az érzést nemkeresztévv vallása, a németnél: az a történelmi körülmény, hogy a magyarság századokon át legtöbbet a németség és német nyelv hódítása ellen folytatott küzdelemben szenvedett. Ezért: a német és a zsidó igyekezett

származását elfelejtető buzgó magyarságot, sőt: a magyarnál jobb magyarságot, hangosabb hazafiságot, dühösebb kurucságot s a nem germán vagy zsidó kisebbségek felé türelmetlenebb nacionalizmust mutatni. És ez azokban a napokban, az életérdekek érzelmi velejáróinak természete szerint, sokaknál lehetett őszinte mindkét fajban.

2. Ha a két faj egyes egyedei a politikai, irodalmi vagy művészi életben bizonyos eredményeket ériek el: fajtestvéreik ösztönösen és tudatosan igyekeztek a lelki hatás minden fogásával s minden rendelkezésükre álló eszközzel: ezeket a magyar irodalom, a magyar művészet, a magyar politika, szóval: a magyarság leggyobb alakjává reklámozni. Hiszen annak a harsogó megmutatásával, hogy micsoda kövér gyümölcsöket terem a német vagy a zsidó fa a magyarság számára: önmaguknak, saját boldogulásuknak szereztek hitelt és jóindulatot. Hiszen a magyar sohasem tudhatta: melyik németből lesz Herczeg Ferenc és mehek zsidóból Molnár Ferenc. És tényleg csoda, hogy nem lett mindenikből az, tekintve a folyamat könnyűséget. Herczeg Ferenc és Molnár Ferenc. Wolf Károly és Vázsonvi Vilmos, Braun Sándor és Rákosi Jenő: teljesen azonos jelenségek eredményei és egy modern PJutarchos könnyen írhatja párhuzamos életrajzokat róluk.

3. Így, természetesen, még ha a faji szolidaritás tudatos, vagy tudattalan érzése nem is mozgította őket: ezek az irányításhoz, hatalomhoz, hírnévhez jutott németek és zsidók ösztönös buzgalommal pártfogolták azokat, juttatták álláshoz, keresethez, kijártak számukra kedvezményeket, előnyöket: nekikben így hatalmuk, hírnevük, politikai, gazdasági vagy irodalmi boldogulásuk természetes ösztönös elősegítőjét és biztosítékát látták. Hozzájárul ehhez még az a lélektanilag igen

érthető körülmény: hogy minden ilyen önzéstől és faji érzéstől is mentesen: a hatalomhoz, irányításhoz, befolyáshoz jutott emberek belső indítású szívesseggel segítik élethez rokonaikat és azokat: akikkel vagy akiknek hozzátartozóival ők vagy hozzátartozóik a gyermekévek döntő hatásában barátságos érintkezésben voltak. Ez a majdnem minden embernél megtalálható lelki sajátság megint a németiség és zsidóság tömegeinek je'enteü előnyt a magyarországi életharcban. Természetes: olyan korban, mikor a németiség fellángoló pángermánizmusa vagy a zsidók hatalmi vágya vagy megkorbácsolt öntudata a leghatalmasabb lelki indítónak erősödik: ez a kölcsönös diadal in-juttatás az életharcban minden korlátot és óvatosságot félrelökön érvényesül.

4. Tehát: a magyar életharcban a németnek és a zsidónak két arca volt a boldogulás számára: 1. az, hogy német, illetőleg zsidó; 2. az, hogy magyar illetőleg jobbmagyar. Ez a két belépőjegy az érvényesülésbe érvényesítésre talált a magyar hatalmi tényezőknél is, a mindenkori magyar kormányánál. Egy kormány, mely a maga mindennapi megmaradásáért, hatalmáért küzd, nem mellőzi a politikai támogatás egy lehetőségét sem. Utat nyitott tehát a németiség és zsidóság egyedeinek az élet minden terén, hogy ezek a mély és nem mindig látható szolidaritása tömegek támaszai legyenek hatalmának. Ezt azután mély magyarságú nemzeti intézkedésnek is lehetett címkézni: ez idegen tömegeket ellenállhatatlan erővel fogja magyarrá asszimilálni annak látása: hogy fajtesh éreik mily könnyen juthatnak kenyérhez, irányításhoz, hatalomhoz, vagyonhoz Magyarországon.

5. A magyarság mélyebb kifejezői, ösztönösebb vigyázású tehetségei, vagy hitvallásosan meghatározott egyszerűbb lelki képletű egyedei

is: természetszerűen meglátták vagy megérezték ennek a napról-napra igazságtalanabb kiválasztásnak a halálos veszélyét. És így akár írásban, akár szóban, akár csak mindennapi életük magatartásában kifejezték, vagy elárulták ezt a szorongást vagy elkeseredést. Az ilyen magyar aztán elveszeltnek tekinthette a maga életharcát, jövőtlennek minden mozdulatát az élet, a boldogulás felé. A lángolóan magyar német és zsidó szolidaritás sajtóban, közéletben, hivatalos téren, társadalomban, az élet minden terén: könyörtelenül halálra ítélte azt a lázadót, aki aggódni mert a magyarságért Magyarországon. Így ölték meg, halálában is a magyar irodalmi realizmus hatalmas indítóját: Tolnait: mert mind a német, mind a zsidó veszély megmutatta és száz és száz arcban vetítette ki a magyar szenvedés, a magyar elhazátlanulás irtózatossá orgyilkosságait. Így üldözték, rágalmazták sírján túl is a sváb hódítás tragikus megkiáltóját, Ady Endrét s a „magyar” egyetemek germán előőrsei így igyekeznek ma is kitiltani őt az ifjúság lelkéből. Így ölték meg, megint halálukban is, a ma is aktuális Hazai Rejtelmek íróját, Kuthy Lajost és a Gyulay Pálnál sokkal nagyobb arányú tanulmányírót: Asbóth Jánost. Mert mindkettőnek volt szeme a zsidó veszély számára is. Ráadásul: az ilyen magyar kellemetlen volt minden boldogulni akaró fajtestvére előtt s így a szolidaritás támogatásai helyett lehetőleg, kirakatos, lehetőleg hangos megtagadásban, elutasításban részesült ezektől is. A magyar kormány és hatalmas közegei számára megint csak politikai zavarok lehetőségét jelentette, amit a hivatalos tolvajnyelv mindenkor így fejezett ki: megbontja a magyar nemzet, a magyar összefogás egységét. Kedves humor látni, hogy 1867 óta ezt mindig így súlyosbították: — *Épen most* akarja megbontani a magyar egységet,

mikor ... stb. stb. És tényleg: megzavarta a magyar verejték, magyar vér, magyar föld, magyar jövő idegen felzabálásának nyugodt egységét. Aztán, még kínosabban ráadásul: a magyart nem kellett asszimilálni, tehát legfennebb a fene törte magát érte. És végül: a magyarság, sajgón a múlt sebeitől, nem volt alkalmas arra, hogy vele hatvanhetes, germán akaratú politikát csináljunk. A németség és a zsidóság alkalmas volt. Így a kormánykegy minden sugara feléjük süttött. Így Magyarországon a magyar magyarnak, a németség-zsidóság kettős boldogulási lehetőségével szemben legalább is négy hátránya, négy kiszorulási esendősége, négy keserves elgáncsolása volt az élet versenyben. A *volt*, természetesen, felfokozott jelenidőt is jelent.

6. Így az Egyház, a hadsereg, a minisztériumok, a közoktatás a municipiumok, a bürokrácia stb. irányító és hatalmi helyeit túlarányban német, a pénzügy, hitel, ipar, kereskedelem, sajtó, szabad pályák ilyen helyeit zsidó vérűek foglalták el s a népképviselőben és a felsőházban is mind nagyobb arányban foglaltak helyet. Így Magyarország történelmi építése, a magyarság sorsa, bölcsőinek jövője mind veszélyesebb arányban jutott idegen vér, idegen életösztön, életakarát és életérdek, idegen agy, idegen látás, idegen morál irányításába. Ennek megfelelőleg napról-napra nehéz arzén adagolású ideológia mérgeztetett a magyarság lelkébe az asszimilált magyarok legjobbságáról. Ez az ideológia érintetlen szentségnek tekintett s ha a magyar életösztön valahol felriadt, látva, hogy a nemzet élete, sorsa, vagyona, főmje mindinkább idegen kézbe kerül: ez az életösztön rendőrrel, csendőrrel, ügyésszel, bíróval, új sajtó-intézkedésekkel s az idegen sajtó által felvert közhangulattal elfojtatott: mint a Nemzet egységének

megbontása, mint embertelen különbségtétel ember és ember közt, mint a *Gyűlölet* hirdetése. És senkisémmel mondta embertelen különbségtételnek azt: ha a magyar Magyarországon kiszorult az élet minden teréről, a verseny minden lehetőségéből. *Ez nem volt Gyűlölet, ez liberalizmus volt.* De aggodni Magyarországon a magyarság sorsáért, kenyéréért, a magyar bölcsőért: *Gyűlölet* volt.

7. Az a politika tehát, mely 1867-től a világháborúig a magyarság végzetévé lett, egy a magyar nyelv, magyar kultúra, organikus magyar célok egységébe forrt magyar Nemzet helyett a következő képleteket hozta létre: 1. A középosztályú németiséget, mely az Egyház, bürokrácia, hadsereg közoktatás, municipium stb. irányító helyeit elfoglalva tudatos vagy tudattalan faji akaratának egységét a kereszténység *internacionális nacionalizmusában* és — nagy általánosságban — a vetélytárs zsidóság iránti idegenkedésben fejezi ki és abban a gyűlöletben, melyet a zsidóság által hirdetett ideológia iránt mutat. 2. A zsidóságot, mely gazdasági túlsúlyával és a szocializmus felkarolásával hadseregévé tudja szervezni a magyar hatalmi tényezőktől bűnösen elszakított munkásságot. Ennek a rétegnek, az előbbi kereszténységével szemben: *nemzetközi nacionalizmusa*: a liberalizmus. 3. A magyarság sokmilliós tömege, mely a két Tisza irtózatos bűnéből: a szervezkedés, az organikus ideológiatermés, az érdekvédelem, az öntudatosodás, a politikai, szociális és kulturális tájékozódás stb. lehetőségeitől elzárva, elkadaverizálva minden életösztönétől, adta a munkát, az adót, a vért, az élet minden javát melyből neki csak a továbbtengésre legszükségesebb mindennapi falat maradt, így lehetett ezt a szervezetlen, öntudat nélküli, a parancs mehánizmusára rángó magyarságot minden életérdeke ellen bevinni a német impe-

rializmus háborújába. *Annál könnyebben, mert a hazai németiség irányító és hatalmi helyre jutott elemei faji szolidaritásuk roppant fellobbanását mint magyar nacionalizmust tudták megjátszani*

És itt: hogy minden emberi magyai ember szemébe jobban bedomborítsam az irtózatot tanulságot: mi a végzete annak a népnek, mely a természeti törvények minden parancsa ellen idegen kezekbe engedi át sorsa intézését, lelke formálását, vagyonát, földjét: egyszerre hozom ide azt a két időpontot, mely a német-zsidó párhuzamot egy megdönthetetlen természeti törvény mélyéig mutatja meg. Ez a két időpont: 1. az összeomlás pillanata: 1918 október vége. 2. A kommün bukása: 1919 augusztus hava.

A két időpont azonos lehetőségű történelmi alkalmat jelent. Olyan alkalmat: mely mérhetetlen tragédiánkat a megújulás, a magyarság egészséges fejlődésének indítójává tehette volna. Azok az elemek, melyek a békében minden hatalmat kezükben tartottak és felelősek voltak mindenért, elláthatatlanultak idegen légkörök veszélytelenebb okszigénjét szívni. Maga a Führer: Tisza István szerényen bútorozott fejű ellenfele, Károlyi Mihály gróffal szemben az országgyűlés történelmi nyilvánossága előtt beismerte: hogy végzetesen téves politika volt a magyarságot a német imperializmus mellett vinni háborúba. Ezzel a beismeréssel pontosan megjelölte a gigantikus arányú magyar tragédia, a mérhetetlen magyar veszteségek minden felelősségét. Minden jelszó lejárt, minden ámitás megmutatódott s azok a kitermelő elemek, melyek eddig gátolták és gátolhatták a magyarság, szociális megújulását: jól megalapozott félelemmel lovábbították magukat a tér távolabbi pontjaira, vagy itthoni eltikkadásban igyekeztek kilapulni a három dimenzióból. Ipar, pénzügy: az egész gaz-

dasági élet romokban hevert s így a szokott ürügy egy egyetemes, egész új elveken nyugvó szociális és gazdasági berendezkedés elhárítására nem volt. A háború fojtó gátasában itthon senyvedő tömegek s a nagy szadizmusból hazatért százezrek az elképzelhető legalkalmasabb emberanyagot jelentették egy új, gyökeréig demokratikus és magyar életrendszer megépítésére, mely az ország minden lakosának több fejlődést, több életlehetőséget, több kultúrát jelentett volna. A nagy tragédia komoly világitásában minden bűn, minden csalás, minden jelszó annyira megmutatta magát: hogy mindkét időpont a legalkalmasabb lélektani perc volt: szembe szállani minden magyar problémával s megoldva őket: az államot átfejlesztteni a magyar munka egyetemének védő, fejlesztő, termelő életformájává.

De e két időpontban az országban csak két elem volt a lelki szervezettség, a szolidaritási öntudat, a kezdeményezésre és felelősség elvállalásra neveltség olyan erejében, hogy önmaga körében egységesen intéző elem lehetett a ledöfött országban: a németiség és a zsidóság. A magyarság: fejtellenül, a megmutatások és célkitűzések szeives ideológiája nélkül, szétoldott szolidaritással tanácstalanul, védtelenül, minden merész kezdeményezésnek kiszolgáltatva tátogott a kemény öklű napok arcába. Miért?

Miért?

Mert: 1867. óta a magyarság gyors fokozatos-sággal hullott ki a kormánypolitika meghatározó tényezői közül s az orqanikus, az életérdekeket megmutató és életrendszerbe rendező politikai nevetődés semmilyen formája sem állt rendelkezésére. A mindenkori kormány Ducei és Führerei a nekik mért isteni bölcsesség, az idegen dinasztia által megengedett lehetőségek s az uralkodó — ál-

telában idegen — elemek érdekei szerint csináltak politikát, sorsot, „magyar történelmet”. A magyarság szervezkedése legmélyebb életérdekei irányításában, ez érdekek szerves megmutatása, a magyar életösztön felhívása és beszervezése egy organikusan magyar ideológiába, a magyarság ránevelése folytonos politikai éberségre, önsorsának meglatására és irányítására, az a törekvés, hogy a magyar élet-tudást, életbiztosítékot, védelmet a magyar lélek belső mehánizmusává tegyék, mely b irtmily mostoha időben, bármily történelmi válságban megtermi a saját életérdekeinek megfelelő politikát: nem csak elmulasztattak, hanem minden eszközzel elfojtattak. A magyar életösztön felriadói, a készülő magyar tragédia látói, a magyar paraszt gyötrelmeinek, a magyar munkás kizsákmányolásának, a magyar szellemi munkások szellemi rabságának megkiáltói mint rossz hazafiak, mint lázítók, mint rendbontók vettek oda a közgyűületnek vagy a törvényes megtorlásnak. A főérv mindig a Haza érdeke, az egység megbontása, a rend megbontásának „éppen most”-ja volt. Pedig ők akarták az országot minden magyar életadó hazájává tenni. Pedig az az egység, melyet meg akartak bontani: nem a magyar nemzet egysége, hanem: a kitermelő idegen uralkodó elemek és a magyar nép pusztulásának egysége volt. Pedig az a rend, amelyet megbontottak: az uralkodói étvágyak törvényes védelembe rendezett anarkiája volt a magyar munka egyetemének halálos kárára. Ami pedig az reppen mosf'-ot illeti: 1867 óta minden időpont ilyen „éppen most” volt, amikor a magyar életösztön, a magyar aggódás, a magyar pusztulás kiáltásait el kellett némitani, amikor a magyar megmaradás legégetőbb problémáit „ki kellett kapcsolni” vagy meg kellett csordítani a történelmi bölcsesség öreg tartályát, hogy: a magyar

nép még nincs „ráérve” a jobbfelé fejlődésre, nincs ráérve még a jóllakásra, a tisztességes öltözetre, ön maga és gyermekei legegyszerűbb szükségéinek megelégtetésére sem. És ezt mindig a „Nemzet” egységének megbontásáért sikoltozta az a politika: mely a Nemzet egyetemét kizárta politikája meghatározó tényezői közül. Az a politika, mely voltaképpen megsemmisített minden nemzeti egységet azzal, hogy az ország sorsának irányításában, a „rend” megépítésében csak a nagyon is ráérett kitermelő idegenül magyar vagy magyarul idegen elemek étvágyköveteléseit tekintette számba veendő exigeniáinak. A politikai cinizmus ebben a „liberális” korszakban addig ment: hogy a vonagló paraszt, a megrabolt munkásság s a fejlődés lehetőségeitől elzárt magyar szellemi munkásság kizökkenő jajgatásait azzal intették le: hogy szomorúság mindig mindenütt volt s az egyenlőtlenség az isteni bölcsesség akarata. Tehát: ahelyett, hogy a magyar parasztot a fejlődés akaratára, az emberi életigények megépítésére képesítették volna: azzal vigasztalták: hogy a hetvenedik nagyapjának is nehéz fráz volt a magyarsága és az élete. És ők: a rend, a „valláserkölcs alap” emberei elkövették azt a vallásellenes izgatást, hogy isteni akaratnak mutatták a magyar parasztnak azt: hogy természetén idegen és nem idegen zsákmányosok műliókat aratnak, míg neki és családjának a mindennapi szüksége sincs meg.

Csoda-e hát: ha ebben a politikai „nevelésben”, ezekben a viszonyokban felnőtt magyarság a történelmi földindulás zavart perceiben kellő életösztön, szolidaritás, heroikus akarat és cél-látás nélkül tántorgott az események súlyos csapásai alatt? Hogy a két Tisza rettenetes destrukciója, a magyarság lelki lefegyverzése akkor teljesedett meg: mikor az élet minden fegyverére szüksége

lett volna. Hogy a magyar megújulás két történelmi alkalmában: az összeomlás percében és a kommün bukása után: először a zsidóság, aztán a hazai németiség ragadta kezébe az ország sorsai?

Mármost: 1. Mit csinált a zsidóság az összeomlás után? 2. Mit csinált a hazai németiség (svábság) a kommün bukása után?

Csak teljesen indulat nélkül, a természetbúvár fegyelmezett éberségével lehet haszonnal vizsgálni ezeket a jelenségeket. Nem volna különös, hasznos volna-e az a tudományra: ha a természetbúvár dühbe gurulna azért: hogy a csalán csalán és nem császárkörte? És hogy a tökindán tök és nem Pallas lexikon terem?

1. Az összeomláskor: hogy a magyar sors intézői enyhébb tájak felé gyorsították magukat s a mjjára maradt magyarság öntudatlanul, tájékozatlanul és tehetetlenül állt a rá zuhant történelemmel szemben: úgy látszott: hogy a magyar uralmi erő, a magyar célú történelmi irányítás végleg megszűnt Magyarországon. Tehát: a zsidóság öntudatos szolidaritása vette kezébe az elárult irányítást. És csodálatosképen: nem a botokund koronaherceg, életösztonei szerint csinált a bolokund életérdekeknek megfelelő politikát, hanem: a saját életösztoneit követve olyan politikát csinált, melyet a saját életérdekeinek megfelelőnek tartott. Az oroszországi internacionalizmus üsrves kezelésével s a politikai megbízhatóság firtatásával a magyar élet minden nagyobb és kisebb intéző helyéről eltávolította a nemzsidókat és saját faja egyedeit állította helyükbe. Csinált olyan kommunizmust, olyan ideológiát és frazeológiát, olyan rendet és külpolitikát: mely egyrészt védelem volt számára a múlt vádjai és népszerűtlensége ellen, másrészt: kísérletek a jövő hatalmi berendezkedésére Politikája minden mozzanatában

a zsidó életösztön, a zsidó agy, a zsidó látás, a zsidó életakarát, a zsidó bölcső jövőjének ténye volt.

2. A kommunizmus bukása után: hogy a magyarság egyeteme még a csekélyszámú zsidó diktátorokkal szemben is tehetetlennek bizonyult s hogy a történelem nagy fordulásában nem tudta sorsát kezében tartani: a hazai németiség életösztone jogosnak, lehetőnek és szükségesnek érezte, hogy kezébe kerítse az ország irányítását. Ezt éber szolidaritásával, a keresztény internacionálisan nacionális jelszó lóbálásával, az irredenta, a legitimizmus és az antijudaizmus ügyes és könnyörtelen kihasználásával és egy idegen uralom támogatásával sikerült is elérnie. És csodálatos: ő sem a botokund koronaherceg életösztonei szerint és nem is a botokund életérdekeknek megfelelő politikát csinált, hanem: a saját életösztonét követve olyan politikát csinált, melyet a *saját* életérdekeinek megfelelőnek tartott. A magyar élet minden kisebb és nagyobb irányító helyeire a saját egyedeit helyezte s nagyszerű mőkával így mentesítette a magyarságot attól, hogy ezeket a helyeket a zsidók foglalják el. Csinált olyan kereszténységet, legitimizmust, irredentát, antijudaizmus olyan ideológiát és frazeológiát, olyan rendet és külpolitikát: mely egyrészt igyekezett kitörölni a múlt szörnyű emlékeit: a hosszú századok megemészto germán akaratát, a magyarságnak a világháborúban hozott irtózatos áldozatát a germán imperializmusért, a front embereiben a németiség ellen felgyült érthető gyűlöletet stb., másrészt a magyar élet stratégiai pontjainak elfoglalásával előkészíteni az utat, hogy Magyarország is a német uralmi érdek, a német uralmi parancs alá kerüljön s egyelőre gazdasági téren minden áldozatot meghozzon Németországért. Politikája

miniden mozzanatában a német életösztön, a német vér, a német agy, a német látás, a német élet-akarat, a német bölcső jövőjének ténye volt.

3. Összegezés.

Íme: a két egymással ellenséges fajnál a magyarsággal szemben a békében és a magyar tragédia legválságosabb napjaiban: ugyanazokat a jelenségeket, folyamatokat, az élethódítás és kizsákmányoló uralom ugyanazt a makacs akaratát találjuk. Mi lehet a magyarság felelete a jelenségek sajátos egyezésére? Az, hogy a Lear királyi dührohamban szórja a két fajra a megcsalottak szörnyű átkait? Az, hogy fejét vesztve a történelmi hálátlanság, borzalmas jelenségeitől olyan indulatoknak adjon intézményes kifejezést, melyek saját védelmi és fejlődési lehetőségeit, saját megmaradását veszélyeztetik?

Nem.

Nem. Mert először is: történelmi hála nincs. Nem volt. Nem lesz.

A legsúlyosabban végzetes volt, — és erre az az öt világrész szerves világában nincs egy másik példa —, hogy a magyarság vak vezérei és idegen szemesei arra a minden természeti törvényt tagadó történelmi baboniára vakították és süketítették a magyar lelket: *hogy egyik organizmus a másik organizmusra bízhatja élettani folyamatait.* És kilopták látásából azt a már első elemiben élesen meglátható természetrajzi alaptörvényt: *hogy minőén organizmus a maga szerves törvényei szerint, a maga életéért, a maga védelmére, gyarapodására végzi a maga élettani folyamatait.*

A magyar volt az egyetlen csoda-faj ezen a meglehetősen bús elképzelés szerint nemzett világon: mely elfogadta, akarta és agyonódázta ezt a tör-

ténelmi munkafelosztást: a magyarság rábízta a német és a zsidó fajra, hogy egyék neki, hogy emésszen számára, hogy izmosodjék érte, hogy testi és lelki fegyvereit szaporítsa miatta: és ő, a magyarság, csak a szükséges táplálék megszerzését, kosztozásuk és gyarapodásuk védelmét és az ezekkel járó inségeket vállalta. És most éktelenül csodálkozik azon, hogy nem ő lakott jól, hanem e két faj, hogy nem rajta nőtt izom, hanem e két fajon, hogy nem az ő testi és lelki fegyverei gyarapodtak az élet hódítására, országa megtartására, sorsának javítására, jövőjének biztosítására: hanem mindez a jó e két hatalmas organizmusnak jutott.

Mi tehát a teendő?

Nem meddő vagy önpusztító dühkitörések, nem a bosszú fejvesztett politikája. Egészen döbbenetes egyszerűen csak ez: szűnjünk meg az öt világrész minden hétfejú borját túlkonkuráló beteg csodája lenni és emelkedjünk annak a meglehetősen „beérkezett” természetrajzi alaptételnek a meglátására, hogy almát csak az almafa terem, hogy a tökinda sohasem fog tokaji bor csorgatására asszimilálódni s hogy leghazafiasabb anyagomtól sem kívánhatom, hogy úgy egyék és igyék: hogy attól én lakjam jól, én üdüljek föl, rám nőjön izom, az én testi és lelki erőim gyarapodjanak. Elismerem: óriási szellemi művelet ez: de az élet és halál nagy megválasztó percében talán még, a magyar középosztályt is rá lehet herkulesíteni erre a gigászi elmeműveletre.

A magyarság saját életfolyamatait csakis a magyarság végezheti. Ereje, tudása, saját szerves érdekeinek és céljainak meglátása, védő és fejlesztő öntudata csak a saját életfolyamatainak az eredménye lehet. Magyar sorsot, magyar életakaratot, magyar érdekű látást csakis a magyar orgá-

nizmus teremthet meg. Egyetlen nagy történelmi feladatunk, melynek minden egyéb csak következménye: visszajuttatni a magyarság kezébe földjét, életének irányító és stratégiai helyeit.

4. Német pártiak vagy zsidópártiak legyünk?

Maga az a pusztá tény, hogy ez a kérdés megszülethetett Magyarországon, — és hány ajakon születik meg naponta! — megmutatja életharc veszteségünknek, természetellenes fejlődésünknek egész mélységét. És ez a tény irtózatossá igazolása minden tanításomnak. Mintha egy megtámadott emberi szervezet azzal keresné útjait az élet, az egészség felé, hogy latolgatná: Frommer pisztollyal löjje föbe magát, vagy Browninggal.

A német és zsidó párt halálos végzetű kialakulása elkerülhetetlen következménye volt annak a politikának, mely 1867 óta fokozatosan elhazálanította hazájában a magyarságot. Mivel a magyar élet bizonyos terein a németiség, más terein a zsidóság kifejezői lettek az irányítás, a kiválasztás, az előrehaladás, kitüntetés, előnyökhöz, nyilvánossághoz, népszerűséghez jutás meghatározói. az a magyar, aki a kenyér és érvényesülés természetes vágyával az élet útjait kereste, csak úgy boldogulhatott Magyarországon, ha kirakatos buzgósággal magáévá tette a német vagy zsidó életakarat ideológiáját. Így a magyarság lelegelevenebb erői a viszonyok végzetes erejével a német vagy zsidó hódítás janicsárhadaivá kényszerültek. Ennek a jelenségnek aztán legsúlyosabb következménye az volt: hogy mert a magyar szociális állapotok kritikáját, a szociális megújulás és demokratikus ígéhirdetés és a munkásság szervezésének feladatait elsősorban zsidók végezték: a kitermelő osztályok s a hódító germán akarat minden szo-

ciális megújhodást és igazságtételt, minden becsületes szándékot egy igazi demokrácia felé, a magyar életösztön minden felriadását a magyar nép érdekében: úgy tüntethették fel, mint zsidó huncutságot, zsidó taktikát a magyarság végső meghódítására, így a magyar középosztály sok magyar szándékú, de tájékozatlan tagját tudták a német hódítás s a kitermelő osztályok táborába téveszteni. Viszont: a zsidók a magyar életösztön minden aggódását a zsidó hódítás és kitermelés miatt, a zsidó faji sovinizmus minden emberi kritikáját az úri kizsákmányolás figyelmet elterelő furfangjává mutathatták a munka tömegeinek lelkében. Így a magyarság sorsa, sajátos problémái, életharca egyaránt vesztette el a magyar középosztály és a magyar munkásság cselekvésre, mozdításra legalkalmasabb elemeit és a magyar sors, a magyar érdek irgalmatlan elhagyottságban maradt az uralkodó, nagyrészt idegen érdekszövetések kitermelése számára.

A kommunizmus bukása után a német és zsidó probléma arányaiban döntő változás történt. A zsidóság szerepe a világháború és a két forradalom alatt viharos erővel kergette az ország nagy tömegeit az antijudaizmus egységébe. Ez egyaránt alkalmas állapot volt a múlt minden világtájból visszakullogó felelőseinek és a féktelen étvágyak új kalandorainak. Az elsők e népszenvédély egyetemes zuhatagában könnyen mosdhattak bujdosásos nagy hazafivá, mártír magyarrá, sőt: vádló hazafivá. Egészen könnyű volt minden bajt, a magyar tragédia minden tényét zsidó felelőségnek, zsidó bűnnek feltüntetni. Hiszen a tömegek természetyszerűen elfeledték megkérdezi: hogy abban az esetben, ha igaz is volna: hogy a zsidók minden bajnak, minden szenvedésnek okai: *kik okai a zsidóknak? Kik a bűnösök abban, hogy egy*

csékély számú idegen faj ilyen végzetes befolyással lehetett a magyarság sorsára”? így aztán a múlt bűnösei, a világháború és Trianon igazi felelősei nemzeti hőökké és mártirokká, tragikus Széchenjikké mosdathattattak. Az utóbbiak pedig: az új kalandorok, a nemzeti tragédia hullarablói és gengszterei e roppant népszenvedely áramainak ügyes felhasználásával vígan evezhettek a meghódított vagyon vagy hatalom tele. Pláne: ha az irredenta rikító vitorláját is kifeszítették kalóz hajócskájukra.

Így történhetett meg aztán egy olyan jelenség, mely tényleg megingathatja a természettudományok tapasztalataiban vetett hitünket. A legalsóbb rendű szerves lényben is van az életöszönnek anymi emlékező és következtető ereje: hogy védekezik a külvilág már károsnak tapasztalt jelenségei ellen, vagy messze kerüli azokat. Mi voltunk az Atya istennek azok a gondosan kiválasztott kivételei, akik, ha a baltüdönket szenvedővé támadta a bacillusok bizonyos faja, úgy menekültünk a kór fenyegetései elől, hogy tudatosan, hazafias riadóval és keresztény zengéssel zsúfoltra telepítettük a jobb tüdönket egy sokkal végzetesebb veszélyű bacillus-fajtaival. Hiszen: ha ezek eleszik a jobb tüdönket, egész szervezetünket, minden életünket a bal tüdő bacillusai elől, akkor azoknak nem lesz mit elpusztítaniuk. Kétségtelen: hogy ez a zsenialis *jobboldali* életvédelem egyedül áll az életharc történetében nemcsak a naprendszer szűk határai közt, hanem a kozmosz tágabb alkalmatosságai-ban is.

Így történhetett meg: hogy ugyanazos ugyanakkor: amikor a hazafias riadalom és konstruktív háborgás minden kiáltásával és hadonázásával menekültünk a morbus iudaicustól: tudatosan, szervezkedve, a himnusz és az irredenta hiszekegy

telt torkú éneklésével schulter am schulter bevonultunk a sokkal halálosabb ígérteű morbus germanicusba a leghosszabb hajszálunk felső csücskéig.

Halálosabb veszélyű? Igen. És becsületes szemű ember, akit nem zsold, zsákmányérdek, vagy vak szenvedély mozdít: nem láthatja ezt másképpen. Halálosabb veszélyű, mert:

Először. Ha valóságnak vesszük azt a kissé riadt elképzelést: hogy a zsidók korlátlan hatalomra tehetnének szert Magyarországon: a nyílt elnyomásuk ellen feltámadó magyar életöszton teljes történelmi elintézését tudna jelenteni. Hiszer a zsidóság mögött mégsem áll egy százmilliós nép borzalmas fegyveres ereje és borzalmasabb fajji sovinizmusa. Nyolcmillió magyarban van mégis csak annyi legény, és ezek a legénvek vannak annyira legények a talpukon, hogy az élet és halál nagy csatájában vissza tudnák ragadni külön történelmi műhelyüket a pár százezernyi zsidóság kezéből. De ha egyszer a behemót Németország — *ha egyelőre csak államközösségnek csalétkezett ölelkezés formájában is* — rátenné kezét Magyarországra: a feltámadás minden reménye hiú képzelgés volna.

Másodszor: Még képtelenebb az a riadós, hogy a zsidóság egy ügyes, átható politikával (politique de penetration) magába olvaszthatná a magyarságot. Ugy a keresztény, mint a még, mindig pogánynak maradt magyar lélek annyira távol vannak attól a lelkialkattól, mehet a zsidóságnak a zsidó vallás többezeréves formálása adott: hogy ez a fejlődés természetrajzilag lehetetlen. Meg kell gondolni, hogy a zsidóság nagylendületű hódítását nem a magyar nép hajlama sajátos lelki esendősége a zsidó lélek hatása felé okozta, *mert ilyen elem nincs a magyarság lelkében*, hanem: az 1867

óta irányító mindenkori kormány hatalmi politikája és a kitermelő érdekszövetségek bűnös és rövidlátó önzései. Bármelyik kormány: egyetlen szóval, egyetlen intéssel egységbe tudta volna riasztani a magyarságot a zsidó hódítás veszélyei ellen. A minden téren irányító német psziché pedig az egyetemek és a numerus klauzus kihasználásával máris esendővé fertőzte a magyar középosztály egy részének lelkét minden germán hódítás cs elnyelés számára.

Harmadszor: A zsidóság nem fenyegeti lelkünk lelkét, életünk életét, azt, amit Széchenyi is megmaradásunk legfőbb biztosítékának látott: az édes magyar nyelvet. Sőt: kétségtelen, hogy a magyar nyelvnek abban az ösztönös és hatalmas propagálásában, mely a kiegyezés utáni időkben megindult, része van. Azt hiszem, hogy csak egy márkákkal bőven díjazott honfiriadalom tud félni attól, hogy a közeli vagy távoli jövőben a héber nyelv formáiba fogják beaklozni Pannónia humusait. A német nyelv pedig, a századok súlyos fenyegetései után: ma az az atra cura. az a s'Uét gond, mely minden magyar lélek mögött felsülélik. Magyarország szíve, a magyar főváros körül és a Dunántúlon magyar iskolák tűnnek el s mind több magyar rögöt öntenek el a német idioma sötét hullámai.

Negyedszer: Hasonló eredményhez jutunk: ha a németiség és a zsidóság belső túlsúlyát nézzük. A gazdasági téren, a vagyont jelenthető szabad pályákon, a sajtóban a zsidóságnak tényleg olyan túlsúlya van, mely olyan arányban szociális igazságtalanság, amilyen arányban magyar veszély. És ez a veszély, ez az igazságtalanság épp úgy megszüntetendő, mint az emberi együttélés bármely betegsége. De ez a veszély, hogy úgy mondjam: külső, anyagi veszély, mely már a tudat éles világitásában

áll a magyarság lelkében és amely ellen a lelki fel-fegyverez és megtörtént, vagy legaabb is alaposan folyamatban van. Sőt: ma már sajtójuknak sincs az a közvéleményt meghatározó ereje, mely oly hatalmas tankje volt hódításuknak. A világháború, a két forradalom s az utána következő idők hatalmas szérumot jelentettek a lelkeknek a zsidó sajtó hatása ellen. De a németek óriási aránkban vannak a magyar lélek formálásánál, a magyar sors irányításánál. Az Egyház, az Egyetemek, a főiskolák, az egész közoktatás irányító helyein döntő befolyásuk van a magyar lélek fejlődésére. A külképviseletben óriási percentben ők végzik Magyarország érintkezéseit a többi népekkel, tehát: ők tartják kezükben nyugalunkat, biztonságunkat, a magyar bölcső jövőjét. A hadseregben, az igazságszolgáltatásban, a municipiumokban, a közigazgatásban, az orvosi pályán stb. végzetessé válható arányban van kezükben a magyar nép sorsa, mindennapi élete, mindennapi lelke. De a gazdasági, kül- és belkereskedelmi és más tereken is olyan hatalmi helyek vannak kezükben, melyek száz és százezer magyar ember sorsát befolyásolhatják. A kiválasztás: a megüresedő helyek betöltése óriási arányban van hatalmi körükben a magyar élet legtöbb terén. És történik mindez akkor: mikor maga Szekfü-Nágel-Rajnis-Gyula, aki pedig a történetírás objektivitási rúzsát meglehetősen mennyiségben fogyasztja magára, elárulja: hogy ma a nemet öntudat óriási erővel robban fel abban, akinek családjában valaha csak egy csepp német vér is volt. És ő, a maga robbantsági állapotában úgyis, mint a magyar Pázmány Egyetem tanára, úgy is, mint a magyar ifjúság jól fizetett lelki irányítója úgyis, mint dédelgetett és bő jövedelmű magyar történetíró: abban jelöli meg a hazai németiség irányát: hogy visszaszervesül a német nemzetbe és gazdasági és politikai irányítá-

sát is onnan kéri. Ha maga Szekfü-Nágel is ily nyílt hazaárulással vádolja meg ezt a réteget, bár vádjának ügyes stíluskodásával inkább táncahívás jelleget tud adni, nem megokolt az a telem: hogy Magyarországon azért történik annyi minden rosszul, azért üzetik a mai üzendő szociális politika: hogy mindenki égőn sóvárogja Németország rendcsináló bevonulását és a teuton paták felcsattogását a magyar rögökön mint a megváltás trombitáját örömmel hallja?

És valóban: mit lát ma az, akinek látását nem német zsold, vagy nem egy vakká tébolyult indulat parancsai szabják meg? Mit lát az, aki elég bátor arra, hoigy becsületes legyen, elég tiszta ahhoz, hogy magyar maradjon és elég emberi ahhoz, hogy szomjúsága legyen az elintéző igazság felé?

A „*jobboldali*” lapok jelentékeny részében — és ezek között vannak olyanok, melyeket a kormányhoz közelállónak mernek mondani — olyan toporzékoló német dicsőítés, német imádat, a német politika minden szempontjának, minden mozdulatának oly vad germán sovinizmusú felölelése történik, mely a szemérem, az emberi tisztesség s a magyar sors minden meggondolását arcátlanul elveti. Oly kanibál csemecsegéssel dicsőítetik Ausztria elnyelése, oly csőcselék-himnusszal zengődik: hogy Ausztria ezáltal huszonnégy órán belül a szenvedés országából a boldogság örök karneválja lett, hogy a nyílt izgatás erejével cibálják a lelkeket ahhoz a vágyhoz, hogy mi is részesüljünk a földöntúli boldogság — és ránk ez igazán *földöntúli* boldogság lesz — e kivételes csomagolásában. Történik ez akkor, mikor *a velünk barátságban álló* Németország, melynek hatalmi álmaiért odaáldoztunk egymillió magyart, ősi földünk kétharmadát és minden egyéb odaáldozható: *elveszi tőlünk barátságos állapotban azt a Nyugatmagyar-*

országot, melyet az általunk vérrel, kenyérrel és pecsenyével segített Ausztria szövetséges állapotban vett el tőlünk. Ez mutatja, hogy milyen mély, becsületes és őszinte gyökerei vannak a hazai germán célú irredenta zajongásnak és mennyire csak arravaló, hogy a magyarságot megtartsuk a német halalmi álom uszított kutyájának. Hiszen mióta Németország Jugoszláviát és Romániát is hatalmi törekvései felé szelídíthette — és micsoda retteneifces módon játszhatja ki ezt a két országot a magyar megmaradás ellen — a „*jobboldali*” bús honfi sajtós olyan andante, oljan pianissimo hangnemre lágyult, hogy már inkább szerelmi szerenád e két ország Németország felé nyitott ablaka előtt. Mintha mondanák: — Ugyan, mit fájjon a jobboldali turánian magyar szívünk Erdélyért, hiszen ezt a szövetséges Deutsche Treue már a világháborúban felajánlotta Romániának, már pedig amit Németország tesz, az mind dicső és nagyszerű dolog. — Legalább annyi szemérme volna ennek a jobboldali konstruktív honbuzgásnak, hogy a nemzeti fájdalom terén letakarja fekete kendővel Nyugatmagyarország arcát s főibe írja: — Heil, Deutsche Treue! — De nem szabad senkitől sem megtagadni a neki kijáró elismerést. Igaz, hogy irredenta lihegésüknek már csak egy n\elve maradt, de ezt, ha szabad képzavarognom: harsogva, bömbölve, üvöltve és ámokfutva öltögetik ki a világ négy tája felé s közbe kétségbeesve futkosnak: honnan szerezhetnének aufsrájbentre legalább még négy más világtáját, hogy legyen hova spricceljék szét ezt a világpukkadásra ért új irredenta bögedelmet. Hogy e márkás honfiak eme csak-csupán felvidéki rohamgerjedelme véletlenül egyezik a német imperializmus legújabb mozdulatával és hogy így könnyen lehetünk látszatos ki-robbantója egy olyan világkatasztrófának, mely

ránk a némettség győzelmével sokkal inkább feltámadás nélküli halált jelentene, mint a németység vereségével: az ezeknek a rugóra gerjedő heilmárkásoknak fejét igazán nem fájtatja. Aztán: ez az örült szirénájú zakata úgy teletölti a magyar füleket, hogy nem férnek beléjük Csonkamagyaország csodálatos Erdélyének, az ősileg, magyar Dunántúlnak holtakat, szíveket, minden becsületet és minden emberséget felhívó segélykiáltásai! Valóban, néha arra a gyanakvásra kell döbbernünk: hogy a magyarság csak azért van, hogy ellene mindenkiből a benne lappangó becstelenség, teljessége fakadjon a világra.

A magyarság jobboldali elárulásának ez a képtelen arányú szemetes zajongása olyan állapotokat teremtett: melyek nemcsak az emberi morál, de az élettan minden törvényét is megcsúfolják. Az ezeréves Magyarország nekünk tört csonkján, a munkával, fájdalommal, vérral oly sokszor megvásárolt magyar rögök fölött, a magyar szellem csodás époszú csataterén: a magyar vér védettjei, a magyar kenyér feltápláltjai hivatalokban, iskolákban, társaságban nyilvánosan tagadják le a bennük lappangó magyar vért s valamelyik ide éhezett régi családtag, révén igyekeznek németté verni a mellüket. Maguknak magyar nevet konjunktúrázott jobbmagyarok, visszacégjelzik a letolt teuton nevet vagy legalább is odamaszatoztatják a megunt álarcú magyar név mellé. Mindenki, aki kapott valamit a gyermekadakozású magyarságtól, akit védett a magyar vér, akit táplált a magyar kegyvér, aki érdemein felüli érvényesülésre talált az oldott akaratú magyarok között: ma nyilvánosan, gajdos csúfolással vagy bandita dühvel vághatja öklét a fájdalmas magyar arcba. Az élet minden torén mindennapos arcátlan merészséggel ismételtetik, hogy jobb lesz, ha Németország elnyeli Ma-

gyarországot, mert így legalább rendet csinál. És meg kell vallanunk, hogy a halál ez irtózatossá rendjének ügynökei közt nem egy hitvány, az anyja ágyékát megköpő bitang magyar van.

Lehet-e aztán csodálkozni: ha a numerus clausus sunyi segítségével aránytalan arányban idegenné, elsősorban germánna kiválasztott egyetemi ifjúságban (a leendő középosztályban!) lézengő magyar ifjak: magyar temetők, magyar csók, magyar anya folytatásai: Vazulosan vagy a gyors érvényesülés öngyilkosán rövidlátó akaratából, de zertálnak a magyar lélek, magyar életöszton, magyar életakarát, magyar élelérdekek mellől s az idegen hódítás bandáiban ordítják a magyar halál jelszavait? Ha a megmérgezett, ősi talajában aláragott magyar fa szomorú virágai idegen étvágyanak ígérnek gyümölcsöt.

És a szeméttel zuhanó napok mindeme árulásai, becstelenségei, hálátlanságai, a magyarság elhontalanításának, minden életbiztosító alavágásának fertelmei: minden gazság és megemészto akarat Európa legemberibb fajtája ellen: az anti-judaizmus tébollyá fokozott üvöltő szenvedélyébe adagoltatnak be. A tébolyda és a börtön szököttjei kórusban rikácsolják a magyar elárulás vad sikátoráiban: — Mit számít, ha döglük a magyar, ha elnyeli a német, ha eltűnik Európa színéről a ritmus és a dal csodálatos népe: a fő az, hogy pukadjon a zsidó!

Ezek az állapotok tették aztán lehetővé a fer-telem, az árulás, a hazugság eddig elképzelhetetlen orgiáját. Egyszerre csak a fővárosi emberkloákák ordasai új evangéliumot kaptak egy politikai anal-fabéta vad galagolyásaiban. A századok nagy ál-mát, az ezeréves magyar életöszton törheteMen akaratát: a magyarság arcát Európa elé teljesítő, alkotó magyar nemzeti Állam eszméjét a bandita-

szemtelenség és a részeg zsoldos olyan elszánt arcátlanságával támadják, amint azt nemzetiségi izgató sohasem merete tenni. A még ellenségeinktől is csak nekünk hagyott Csonkaországot is szét-török a „*Hungária Egyesült Földek*” hülye és gonosz elképzelésébe, „*magyar népekről*” (ungarische Völker) öklendeznek s a magyar nyelv, magyar kultúra, az organikus magyar célok egységében megvalósuló magyar Nemzetet szétzilálják külön lelkű, külön arcú, külön célú tömegekre. És Trianon kezdeményezésének ezt a gyalázatos folytatását és bevezését azzal a Frimm intézetből kölcsönzött diplomáciai bölcsességgel vázelinezik be, hogy az elvett területek tótjai, románjai, németjei, vendjei, horvátjai, szlovénjei, szerbjei rukzakba pakolva az elveit területeket, motorbiciklin fognak visszarohanni hozzánk, hogy belekukuljanak a Hungária Egyesült Félkegyelműség e gyönyörű találmányába. Pedig, ezek a tervszerű örültek nagyon jól tudják, hogy a Gyepű, az a jó kis Nyugat-Gyepű, mennyire kívánja a Hungária egyesült Földek boldogságát. Nagyon jól tudják, hogy az őszileg magyar Dunántúl bizonyos néprétegei milyen „egyesülést” kívánnak. És örült álarcuk alatt hunyorgató okossággal tudják, hogy ez az állapot csak egy aránylag óvatos és a magyar élet-ösztönt megcsaló átmenet volna Németország végleges birtokbavételére. Legfennebb a többi néprétegek révén a velük rokon vérű államok is kapnának valamit a „*Nemzeti Akarat*” által hidegre készített zsákmányból s a rokontalan magvart szét-tüntetnék a körötte fenekedő étvágyak. És az áru-lás a gazság, a hülyeség, e féktelen orgiáját nyíltan rophatják Budapest uccáin és szerteszét az országban. És ha prófétájuk rendőrkezdbe kerül: a magyar élet örhelveit elfoglaló felelős férfiak s a konstruktív jobboldal turáni bögésű honszerelmesei

arcátlan cinkossággal állítanak ki jó hazafiúi bizonyítványt számára. És hogyan tennék! Hisz a német kormányhatalom korlátlan irányításában levő németországi sajtó valóságos erotikus ráhajlással védi Nyugat-Gyepű e záptojású Kolumbusát, kinek „politikai” nyomtatványai fölött egymás hájába kaphat a Kriminológia és a Pathológia. Mit számít az, ha középiskolás gyermekeknek, kiknek haja még fényes az anyakéz simogatásától: kezébe töltött revolvereket adunk, hogy általunk felgyújtott pillanatukban egy gyáva gyilkosság véletlenével örökre megpiszkolhassák istenképmású lelüket! A fő az, hogy a lázítás, az anarkia, a hazafias kegyzerekké lopott bolsevista eszközök minden lehetőségével üvölsünk a zsidó ellen. *Mert a fő feladat: hogy az éber életöztönű, világ összekötetésű, nagy anyagi fegyverzettel rendelkező zsidóságot mindenáron elriasszák az életharcban a magyarság oldala mellől: hogy a szétoldott, agyonmaszlagolt őrhelyeiről kitűrt magyarságnak semmi természetes segítsége ne legyen az elnyelő germán-akarat előtt.*

Mit tegyünk? Most csak azértis fejest ugorjunk a philojudaizmusba? És ha ők a feltátott német szájba dugják a magyar pecsenyét: mi a kezünk ügyébe eső részét igyekezzünk betuszkolni a zsidó szájába, hogy aztán a németeknek ne legyen mit megenniök? Vagy meddő piszkolódással duzogjunk a németséggel és a zsidósággal szemben egyaránt?

Egyiket sem. Minél több, nagyobb és sürgetőbb a veszély: annál több ok van a nyugodtságra, a tisztánlátó észre, a számítóan merész akarat elszánására. A magyarság menedéke csak az ész, a tudás, a tehetség és az emberség összefogásában van. Hiszen a magyar védelem, a magyar megmaradás annyira az örök emberi igazságok irányá-

ban van: hogy minél teljesebben, minél heroikusabban vagyunk emberek, annál elszántabb és öntudatosabb a magyarságunk. Nem kell hadonásznunk, nem kell üvöltöznünk, nem kell senkit emberségében megpiszkolnunk. Egyszerűen: vissza kell gyógyulnunk rendes, közönséges, mindennapi természetrajzi képletté: *olyan szervezetté, mely maga végzi összes élettani folyamatait életöztöne, szerves céljai és mély szervi törvényei szerint.*

5. Törvény? Örvény?

Egész látóhatárában látom azokat a roppant nehézségeket, melyekkel a mai kormánynak naponta meg kell küzdenie. És tudom azt a majdnem kényszernek mondható adottságot és azt az érthető számítást, melynek eredménye a szinte vulkánikusán előrobbanó úgynevezett „zsidótörvény” lett. És mégis alázattal és könyörgőn, ide hozom aggodalmaimat, veszélyeztetett magyarságom és megkorbácsolt emberségem életet akaró kéréseit. És mikor ezt teszem, én nem én vagyok, a magam pillanatnyi személyében nem is számítok. Száz és százezer becsületes, jövőt akaró magyar ember, az örök magyarság szava vagyok, mely riadtan mozdul a magyar nép, a magyar bölcső védelmére. És idehozom a magyar életöztön látását az élet felé vezető út követésére. Okos, emberi, magyar dolog volna az Elsodort Falu, a Segítség!, a Csodálatos élet és annyi élettől igazolt politikai írás megmondójába ügyéssel, rendőrrel, bíróval és börtönőrrel belefojtani egy megölhetetlen szeretet életadó szavait? Mikor a magát jobboldalinak, konstruktívnak és hazafinak címkéző sajtó egyetlen csöcselék-üvöltés lett az irtózatossá idően elnyelést elálcázó egyetlen monopóliumos uccaszenvedély égőbbé szítására: nem kell minden

eszközzel biztosítani, hogy a mesterségesen és idegen pénzre rendezett haláltánc piszkos titkaiba bevilágítson a géniusz, a tudás, az emberség, a halhatatlan szeretet szava? Hiszen Széchenyi István szavai intenek és sürgetnek a magyar lelkiismeret, a magyar életösztön teljes meghallgatására. Vagy a germán hódítás vérebei előtt már Széchenyi is rossz, destruktív magyar. Az ő szavai, melyeket e Füzet homlokára írtam, ezt mondják:

— *Csak mindenoldalú vizsgálat által lelhetni fel az igazságot; s ez csak a gondolatok legszabadabb közlése által valósulhat. Hol a beszéd korlátoz; ott rab a nyelv s csak rabként szól.* — Nem lehetne Széchenyi e szavait mottó gyanánt odatenni a készülő sajtótörvény elé, hogy legalább valami ikapcsolatunk legyen azokkal az időkkal, mellek miatt egy magyarnak sem kellett szegyenkeznie? Vagy a „*jobboldali*” Gondviselés úgy gondolja, hogy ez a sajtótörvény e mottó nélkül igézőbb vonzással lesz az elvett területek magyarjaira és egyéb népeire?

Az, aki e sorokat belekönyörgi minden magyar és emberi lelkiismeretbe: már huszonhétéves gyermek-emberként országos visszhangot keltően mutatott rá a zsidó probléma veszélyeire akkori látása az érettebb kor, szélesebb körű tudás és teljesebb horizont erejével újból megmutatá magát az Elsodort Faluban s utána annyi vérrel táplált írásban. Látása nemzedékek látása lett s ő ma sem von vissza semmit és minden felelősséget áll minden szaváért. Élete felmutatott tiszta áldozat tanainak igazságáért. Az, akinek minden eszközt megadott a természet, hogy hatalmat és vagyont szerezzen: vállalta a teljes egyedüliséget, a szent szegénységet s felégetve hídjait maga mögött, minden fedezék nélkül, meztelen étellel vívta végzetes harcát a magyarság minden vég-

zete ellen. Hisz a magyar génusz számára, ha a zsidó imperializmus ellen mozdul, csak magányosság, elhagyatottság és nyomorúság, várhat. Mert a „jobboldal” idegen mozdítású, előkelő bútorozatlanjai közt nem terem fű a bizonyos arányon túlnőtt szellem számára. Egy heroikus tiszta élet, egy végtelen ölelésű magyarság s egy elrombolhatatlan alkotás minden tanúsága jogot ad arra, hogy a magyar életösztön szavait szembe helyezzem a márkákra gerjedt orgyilkosok üvöltésének. És arra is, hogy az új kormánylépéssel szemben a tisztelet és nyugodt kérdés jegyében, elmondjam aggodalmaimat.

Nem a zsidók feje fáj nekem. Azt ez az éberösztönű, sok lehetőségű nép igen jól elvégzi maga. Minden mozdulatom, minden szavam egyetlen indítása: a magyar életérdekek teljes látóköre, az önálló független magyar történelmi műhely megépítése, a magyarság védelme, megmaradása, fejlődési lehetőségei.

Minden mozzanatában látom, hogy a kormány ezzel a lépéssel a mérséklet, a rend, a magyar adottságok józan mérlegelését akarta biztosítani az üvöltő szekták korlátlan lelkiismeretienységével szemben. De vajjon ez az út vezet egy egyetemes magyar megújodáshoz, az új magyar honfoglaláshoz?

Először is. Ha nem tévedek, — és ha tévednék, csak a párhuzam volna rossz és nem mondásom lényege — vannak olyan, bár súlyos, de gyógyítható betegségek: melyek egy másik súlyosabb, közvetlenül gyógyíthatatlan betegséget megsemmisítenek az élő szervezetben. És ezért az orvosok néha, hogy az ilyen közvetlenül meg nem közelíthető halálos kórt eltávolítsák a szervezetből, tudatosan fertőzik meg a beteget a másik, bár súlyos, de nem halálos betegséggel. Nem tudom,

(ez fájdalmasan azt jelenti, hogy: tudom) hogy vajjon a magyar betegségek közt a morbus judaicus külön problémává izolálása s annak mai elintézési formája nem végzetesen ellenkező orvoslási módszert jelent. Igyekszik meggyógyítani egy kétségtelenül súlyos, de nyolc-tízmillió magyartól mégis csak kiküszöbölhető betegséget és ezzel a műtéttel teljes virulentiára szabadít egy halálos, gyógyíthatatlan betegséget. És mikor így, már a közös veszély megegyező életérdekeinél fogva is: egy jelentős segítséget dob el a magyar megmaradás védelmi eszközei közül, ami a proximus Ucalegon perzselő égése előtt végzetes hiba: ezzel a veszteséggel, végzetessé válható veszteséggel szemben úgyszólván semmit sem ad a magyar szervezetnek. Mert: hogy ma a hatalmat, vagyont, irányítást s a kiválasztás meghatározását jelentő hetek óriási arányban teuton kezekben vannak, hogy ők jelentenek hathatós pártfogást: a 80 percentes mennyei boldogsággal olyan arányban kerül a magyarság a német lélek kezelésébe, hogy az az esetleg kenyérhez jutó töredék magyar igazán nem lesz kárpótlás és nem lesz menedék és védelem. Hiszen: ügyesen szuggerált politikával a német vérűnek ezenkívül is két arca van a boldogulásra. Ha német kisebbségi arcot vág: a hazai németség által lakott területeken csak ő juthat álláshoz, mert csak őt tűrik meg. Ha az asszimilált magyar arcát veszi elő, megint csak előnye van az érvényesülésben: mert jobb magyar és érvényesülése ragyogó példa a vérrokonok felé, hogy milyen muris annak, aki magyarrá valorizálja magát. Vajjon ez a csak morbus judaicust operáló orvosi eljárás nem emlékeztet az ős mesike medvéjére, ki úgy óvta meg alvó gazdáját pgy fejére szállt légy nemzetellenes működésétől, hogy egy hatalmas doronggal lecsapott a keresztény

moráltól kevésbé áthatott állatkára. A légy közérzete tényleg kellemetlenebb lett, de gazdája be-zúzott fejjel holtan hevert.

Másodszor; Lényeges-e, hogy az, aki kiszorít az élet lehetőségeiből, aki az én és családom kenderéből, földjéből, életeszközeiből mind többet hódít magáévé, aki a magam és gyermekeim sorának irányítását a saját életérdekeinek eszközévé keríti a kezébe: milyen templomba jár, hogy nevezi Istenét és milyen lelki toilettet csinál az örökkévalóság előtt? Természetes jelenség volna a következő?: Egy fiúcskának két testvérkéje van: Zsolt és Taks. Zsoltot megöli egy zsidóvérű gyilkos. A fiú örült sikoltással, a rémület tébolyával rohan anyjához: — Jaj, jaj, mama lelkem, jaj, irtózatos, Zsoltot meggyilkolta egy szörnyű zsidó! — Taksot mutyiban fojtja meg egy luteránus és egy katolikus. És a fiúcska a hazafias kéj és a keresztény idvezülés szétsugárzó rajongásával rohan anyjához: — Mamuka, szívem, Heil Lutyi! Heil! Heil katolikus! Egy lutyisan, és egy katolikusan keresztény bácsi voltak szívesek kiszorítani Taksból a lélegzetet! Legalább rendet csináltak az öcsikének. Maminak pedig küldeni fognak húsz deka felvidéki ostyepkát — És természetes volna az anya, ha az első esetben haját tépve magarázná anyai fájdalmát világgá, a második esetben pedig jobb kezét üdvözlésre emelve, diadalmas kacagással ropna egy Dohnányitól megzenésített Z-betűkből álló „árja” csárdást, melynek szövegével Gyula Diákot érték tetten”? Különben is: furcsa „egységet” fed ez a keresztény jelző. Ha németvérű akar érvényesülni a magyarság életében: akkor ez a szó egység, mint pinty a váci pinty és kefekötő a mádi kefekötő. De ha magyar akar érvényesülni olyan életben, hol német elemek is vannak: szegény hunnus máris kipottyant a kereszt-

tény egységből és olyan elhagyatott és hazátlan, mintha tehetség volna a Pintér Jenő irodalomtörténetében. Nem furcsa gazda, az a gazda, aki ezt a pátoszt hevíti ki magából: — Egyetlen gyermekemet utolsó csepp véremmel, életem árán is megvédem a megnyírt farkú farkasokkal szemben. De ha a nyíratlan farkasok akarják felfalni, az már igazán az Atyaisten dolga, és nem az enyém.

Harmadszor: Mi a szociális jelentősége a magyarságra nézve ennek a csak a zsidóságra szűkített intézkedésnek? Az ezer baj közt, melyek nyomják a magyarság vállait, e három a legsúlyosabb kétségtelenül: 1. a német probléma, 2. a zsidó probléma, 3. a bankuralom és a nagybirtok. A harmadik nem különíthető el teljesen sem a német, sem a zsidó problémától, azonkívül egy osztály sajátos problémája. Tagadhatatlan, hogy összes szociális bajaink nyilvánvalóan vagy rejtett szálakkal kapcsolatban vannak e három damokleszi problémával. Melyiket intézi el az új javaslat? Őszinte megmondással: csak a második kérdést akarja rendezni. Ez már önmagában sűivos tévedés és előre lehetetleníti a legjobb szándékot is. Mert a problémák annyi ezer szállal kapcsolódnak egymásba, okozatiságuk sokszor egymira együttes, hogy abszolúte nem izolálhatók s csak egyetlenegynek a kezelése az élet minden parancsa ellen van s még fenyegetőbb veszélyt jelent a gyógyítandó szervezetre. Mert csakugyan: ha mi most egyetemes szociális megváltásként, nagy cintányéros katonazenével, szétkápráztató hókuszpókusszal megnyirbáljuk, hátraszorítjuk, némává rémítjük a zsidót, csak a zsidót: nem lehet ez súlyos következménnyel az egész szociális fejlődésre, a magyar szociális megújulás akaratára? Először is: a mesterségesen egy szenvedésre gerjesztett tömegek figyelmét könnyen elvonhatja kitermeltetése, nyo-

morúsága, szociális hátraszorítottsága többi okaitól és ez a szociális fejlődés lendületét évtizedekre megbéníthatja, ami nálunk halálos katasztrófát jeJent. Másodsor: hogy milyen célból, az most teljesen mellékes, de kétségtelen, hogy a zsidóság egy része volt szociális állapotaink legéberebb megkiáltója. Igaz ugyan, hogy ez a kritika, ez a megkiáltás egyoldalú volt, mert a bajok közül elhallgatta a zsidó szolidaritás, a zsidó imperializmus pusztításait: de mégis alkalmas volt arra, hogy a nehéz mozdulású, kezdeményezésben és felelősség-Elvállalásban félénk magyar akaratot odaéberesse megmaradása, fejlődése legégetőbb problémáihoz. Kérdés: ha most ezt az elemet, csak ezt az elemet, kioperáljuk a magyar szervezetből: a többi szociális veszélyt jelentő tényezők uralma bem lesz-e korlátlanabb, minden ellenállás és gát nélkül való? Nem rémítő elő jelenség erre az: hogy a Nemzeti-akaratos, nyilaskeresztes „Egyetlen Fejek” grófi vezéreket cipelnek magukkal Kettőtlen Fejek gyanánt? Igaz, hogy a Verulomi Baco által kezdeményezett tapasztalati módszer tanításai szerint ezer év óta grófjainkat tekinthetjük szociális javulásunk legfőbb forrásainak Honunk lankáin és hegyesebb vidékein.

De tekintsünk most el ezektől a kifogásoktól, és ismételjük meg a kérdést: milyen szociális fel-emeltetést jelent a magyarságnak, a magyar munka nagy tömegeinek ez a nyolcvan percentes evangélium? Melyik a *döntőbb* veszély a magyarság szociális fejlődésére? A zsidó írnokok, könyvelők, ülnökök, kereskedősegedek, üzletvezetők, ipari és kereskedelmi alkalmazottak: az apró zsidók nagy tömege: mely keresi a maga kenyerét, hogv élhesse a maga életét? Vagy a zsidó nag vtöke hatalmasai, akik roppant anyagi eszközeikkel, világösszeköttetéseikkel meghatározó tényezőjévé

súlyosodhatnak az egész magyar gazdasági életnek, az egyetemes magyar politikának? Én nem felelek a feltett kérdésre, mert minden olvasóban készen ott van a felelet. Az új intézkedés alig érinti, megkíméli ezt a hatalmi tényezőt s a kisembereket, az apró zsidók tömegeit ellenségesíti ki a „Nemzeti Egység” oly sokat emlegetett áhítatából. Így tehát a magyarság szociális fejlődése fölött nehezedő tényezőkből nem szüntet meg, nem gyengít egyetlen sem.

Pedig: a magyarság megújhodása, érvényesülése végre Magyarországon: csakis a szociális megújhodás, egy a munka jogára megépített jogrend alapján álló életrendszer által lehetséges. Viszont: Magyarországon szociális megújhodás és igazságtétel, emberi jogrend és egészséges fejlődés csakis a magyarság megújhodásával, érvényesülésével] lehetséges. A történelmi viszonyok sajátos összjátékszásával: magyarság és szociális igazságtétel egy és ugyanazon ügy. Aki akarója, katonája az egyiknek: elkerülhetetlenül, végzeti erőből: akarója és katonája a másiknak.

6. Az élet hív bennünket. . .

Félénken és alázatos könyörgéssel reszketem ide a következő sorokat. Félénken és alázatos könyörgéssel: mert a természet egyszerű törvényeinek s az emberi igazság legmélyebb parancsainak érvényességét kérem kiterjeszteni a magyar magyarságra is. Arra a magyarságra, melyet hűtlen sáfárok arcátlanjai már nem létezőn szélkeveredtetnek hazudnak. De amelyik van. Van, mint a rög. Van, mint a kenyér. Van, mint a vér. És belőle, és tőle, és általa van minden, ami van. Van százezerként, van milliósan, van többmillió. Van a falvak ezreiben, a kenyér véres verejtekű titáni

közelharcában. Van a gyárakban, a műhelyekben, a föld ontott beleiben, van mártíriumosan, örök lihegő munkában, van a mások hatalmáért, a mások élvezéséért, a mások diadaláért. Van a bútorozott vackok sápadt magánosságában, a szellem örök számkivetettségében: ingyen megcsapolt halhatatlan bor, vetés nélkül kizsákmányolt nehéz-aranyú kalász. Van a magyar nyelv, a magyar dal, a magyar ritmus csodálatos szépségében. Van természetben, van munkában, van alkotásban.

Az élet nem csak táplálással, jóságokkal elteli a szervezeteket: hanem veszélyekkel, hántásokkal is. A támadó veszélyek, bántások, szükségek és maguk a betegségek: a védekezés új módjaira, az erők sajátos központosítására, hasznos alkalmazásokra és győzelmes ellenállásokra mozdítják a szervezetet. Az egészséges, erős, edzett szervezet még a külvilág ártásait is saját élettörvényei szerinti, saját életfolyamataival szervezete legmélyebb céljainak irányába tudja feldolgozni s ez igen sokszor a krízis után a megújulás diadalával jelent több egészséget, több erőt, az élet, a küzdelem, a fejlődés több lehetőségét. Külső katasztrófák, ájulások, belső széthúzások, kloáka-emberek összeesküvései értek minden nemzetet: Franciaország, Anglia, Olaszország stb. történelme tele van a rossz napok hántásaival. De e nemzetek szerves erői mindig megújulásra: több, gazdagabb életre, szervezettebb életvedelemre tudták feldolgozni az élet nehézségeit. A magyarság előtt a történelem és az élet nagyszerű lehetőségei állanak; csak vissza kell adni a magyar szervezetnek élettani folyamatait szabad, természetes munkáját, hogv azok zavartalanul működjenek legmélyebb életösztönei, sajátos szervi törvényei szerint és: idegen elem, idegen gát, idegen célú beidegzések ne álljanak természetes, ösztönös munkájuk útjába.

Tehát: mindenekelőtt, végre, végesvégre: be kell fogadni Magyarországon a magyarságot is az egyenlő elbánás és a liberalizmus áldásai közé. Legyen intézményes biztosítéka a magyarságnak hazájában, olyan drágán és annyiszor megvásárolta hazájában arra: hogy a magyar életben olyan arányban érvényesülhet: olyan arányban tarthatja kezében földjét, nemzeti jövedelmét, a kenyér, a fejlődés, az előrejutás lehetőségeit, amelyen arányra száma és elvégzett történelmi munkája akkor is rájogosítaná, ha idegen ország kisebbsége volna. Ennyit a Trianontól is csak nekünk, ma gyári magyaroknak hagyott Magyarországon igazán szabad kérnünk.

Tehát nem követeljük, hogy olyan korlátlan arányban érvényesüljünk az életfrontban, amelyben hagyták érvényesülni a magyarságot a halálfrontban a háború alatt. De ez a szerényebb arány aztán egészen becsületesen és minden cudar móka nélkül történjék. Egyetlen egy kenyérhelyet sem vehet el egyetlenegy hazai némettől sem egy magyar, egy angol, egy busman vagy más két-ágúja a világnak ilyen mondatocskákkal: — Én lelkileg teljesen németnek érzem magam, jobb németnek, mint amilyenek a született németek. Tehát: ez a németek számára esedékes állás, kenyér, részesedés stb. első sorban engem illet. — *Ezt a nyilvánvaló lehetetlenséget kívánjuk a magyar érvényesülés védelmére is.*

Mi tehát, akik a magyar Nemzet megépítését tartjuk a jövő legegyetemesebb feladatának, a magyar megmaradás, a külön magyar történelmi műhely, a magyar történelmi alkotás elengedhetetlen biztosítékának: nem akarjuk a Nemzet semmilyen rétegét, az Állam semmilyen polgárát kivonni az egyenlő elbánás elve alól. Minden ilyen törekvést örültségnek, a magyar nemzet-alkotás bűnös megakadályozásának, a külön magyar

történelmi műhely ellen elkövetett merényletnek bélyegzünk. Mi csupán azt követeljük: hogy a magyarsággal szemben is tartsák meg becsületes szigorúsággal az egyenlő elbánás elvét, nem csak elméletben, nem csak írott paragrafusokban, hanem az élet összes feltételeiben, az élet összes reális viszonyaiban, az érvényesülés, a fejlődés minden lehetőségében. Mi, éppen nemzetalkotó nagy feladataink teljes látókörében: nem akarunk az országban másodrendű polgárokat, nem akarjuk, hogy a magyarság kizsákmányoljon, vagy elnyomjon bármily vérű néprétegeket. Mi csupán intézményes biziosítását kívánjuk annak: hogy a magyarságot se szoríthassák másodrendű polgárokká, hogy a magyarságot se zsákmányolhassa ki, ne nyomhassa el semmiféle szolidaritás, legyen e szolidaritás alapja a közös vér, vagy osztályérdek, vagy bármi. Mi a magyarság, Magyarország állambirtokos népe csupán egyet kívánunk az ország minden polgárától, az egyenlő elbánás, egyenlő védelem, egyenlő fejlődési lehetőségek zálogául: azt, hogy minden egyes polgár benne legyen a magyar nyelv, a magyar kultúra, az organikus magyar történelmi célok nemzetet formáló egységében és csak ilyen polgár számára lehessen kenyér, állás, védelem, életlehetőség Magyarországon. Egyébként, az egyéni elv alapján, bármily nyelvben és bármily kultúrában is részesítheti magát. Aki ehhez az egységhez hűtlen, aki nem akar ebben az egységben résztuenni, idegen nemzet, idegen állam irányítása alá helyezi magát: annak számára ne legyen föld, kenyér, életlehetőség Magyarországon.

Mi tehát a magyarság egyenlősítésének elodázhatatlan nagy történelmi feladatát Magyarországon nem egy vagy két ok izolálásával, nem valamely réteg egyetlen bűnbakká kipécézésével

akarjuk elérni. Hiszen egy-két ok kiküszöbölésével a többi okok ártó hatalma csak korlátlanabbá növekednék. Hiszen ilyen kipeccézéssel a Nemzet egy rétegét taszítanók ellenségünkké. Mi a magyarság egyenlősítését, új honfoglalását egy minden elemében pozitív és egységes egyetemes gondolatrendszer megvalósításával akarjuk elérni, mely egyenlő szociális igazságtételt, a munka kizsákmányolásának egyenlő lehetetlenségét, a kulturális fejlődés egyenlő ígérétét jelenti az ország minden polgára számára.

Természetes, hogy a magyarság egyenlősítésének és az egyetemes szociális igazságtételnek ez az új életrendszere, új jogrendje lemondásokat, zsákmányvesztéseket, hatalmi visszaszolgáltatásokat jelent mindazon elemek számára, melyek eddig túlarányú előnyöket élveztek a magyarság és a szociális igazság kárára. Ilyen elemek egyaránt lesznek a németiség, a zsidóság és ama társadalmi osztályok kebelében, melyeknek eddig kitermelési lehetőségeik voltak a magyarság ellenében, így lesznek köztük magyarok is. *De éppen az elintézés kivételt nem tűrő egyetemessége és mindenki számára nyilvánvaló szociális igazsága lesz az: ami megérteti az ország mindenvérű polgárával, hogy itt nem igazságtalan bűnbak keresésről, nem egy egyoldalú kipeccézés megbélyegzéséről, nem is az elodázhatatlan szociális megújulás ki-játszásáról: hanem egy egyetemes nagy történelmi igazságtételről van szó, mely mindenki számára egészséges jövőt jelent: aki a magyar Nemzet egységében akar dolgozni és munkája, tudása, tehetsége arányában érvényesülni. Érvényesülni mindaddig amíg érvényesülése nem lesz más, igazságos érvényesülések gátja.*

1. E nagy szociális igazságtétel első ténye, hogy az összes állások betöltésénél, az ipari enge-

délyéknél, a magyar kenyér elosztásánál az élet minden terén a magyarság olyan arányban részesüljön, mely a magyarság egyenlősítésének elodázhatatlan történelmi feladatát minél hamarabb megteljesíti.

2. Annak biztosítására: hogy a magyar Nemzet sorsa a magyar nyelv, magyar kultúra, az organikus magyar történelmi célok egységében formált lelkek irányításában maradjon: új, egységesebb, a magyarságot természetszerűen kifejező középosztályt kell létrehozni. Hisz az egész nemzeti élet milyensége a középosztálytól függ. Ezért egy tehetség-megfigyelő szerv felállításával s Budapesten és az ország nagyvárosaiban Collegium hungaricumok felállításával: intézményesen kell biztosítani: hogy a magyar parasztság és a magyar munkásság arravaló gyermekei *közköltésen* a hajlamaiknak megfelelő középosztályú pálvákra neveltessenek. Ott egészséges a nemzeti élei, ahol a középosztály szerves, vérszerinti folytatása a parasztságnak és munkásságnak. Egészséges nemzeti szellemi élet, lelki nevelés, ipari, kereskedelmi élet, sajtó, hadsereg, városigazgatás, higiénikus gondoskodás: csak az ilyen magyarnak és népének biztosított középosztály munkája lehet.

3. A magyar megmaradás legfőbb örök záloga, a magyar életvédelem alapkövetelménye: a nagybirtok mozgósítása a magyar parasztság megmaradása, fejlődése irányában. Milyen másként állna a magyarság ügye: ha ezt a legsürgetőbb feladatot már a békében elvégeztük volna a régi, integer Magyarország egész területén. Természetes: itt nem egy minden magyar polgár számára szóló földrészesedés beteg elképzeléséről van szó, amire különben nemrég a legilletékesebb szavak intettek. Hiszen ha a kilencmillió hold magyar földet elosztanák a kilencmillió magyar alatt-

való között, a föld egy része olyan kezekbe jutna, melyek nem tudnának mit csinálni vele. A cse-csemőkről nem szólva: a bártündérek, a tenniszező kisasszonyok, a lovaspólózó gondtalan boldogok: de: a tanárok, bírák, kereskedők, gyárosok: az ország lakosságának hatalmas része: egyrészt nem tudnának mit csinálni a földdel, másrészt föld nélkül is megvannak önfenntartásuk, fejlődésük feltételei. A magyar földnek a magyar megmaradás biztosítékává mozgósításának kérdése első, második és harmadik sorban: a magyar parasztság megújulásának, védelmének kérdése. A legújabb történelem megmutatása szerint: a magyar parasztság az egyetlen történelmi osztály, a nemzetfenntartó elem, az örök magyarság: a magyarság megmaradásának alapja, a magyarság öszes erőinek, ősi lelkének, csodálatos nyelvének ropant forrása. Addig van magyarság, amíg földre gyökerezett, egészséges, a fejlődés és érvényesülés minden felételével rendelkező, folyton növekvő igényű magyar parasztság van. Odagyökeríteni a magyar parasztságot a Dunántúl, a határok, Budapest környékének, az egész országnak minden rögéhez: ez az egyetlen magyar megmaradás: ez a magyar megújulás gyökérfeltétele. Természetes, hogy a nagybirtokok egyszerre történő átalakítása kisparaszti birtokokká bizonyos átmeneti termelési zavarokkal fog járni s talán az Állambolt is megérzi ezeket a zavarokat. Így volt ez máshol is. De ezek a múltó jelenségek elenyészően jelentéktelenek az egyetemes magyarság: a mai magyar parasztság: a mai magyar szenvedése mellett. És elenyészően jelentéktelenek a magyarság nagy történelmi érdekei mellett. Franciaországban sem ment minden zavar nélkül ez az átalakulás: de csakhamar egy gazdag, a fejlődés ezer lehetőségében élő hatalmas nemzet nőtt ki belőle. Különben

is: a legvakabb történelmi tudatlanság bizonyos „*ráterettségre*” várni. Előbb be kell dobni a gyermeket a vízbe és azután tanul meg úszni. Előbb meg kell teremteni az új jogrendet, új életrendszert jelentő intézményeket: és ezek az intézmények fogják megalkotni az emberekben a hozzájuk való lelket és képességeket. És minden földkérdés-rendezésnek alapelve csak ez lehet: *minden földbirtok csak örök bérlet a nemzeti hűség és az magyar érdekek feltételei mellett. A magyar föld minden röge, egész teste: a magyar Nemzet egy és oszthatatlan örök tulajdona.*

4. A magyar gazdasági élet olyan irányban alakítandó át: hogy a gazdasági élet minden tényét, a hitel és tőkeképzés minden feladatát az egyes foglalkozási ágak szövetkezeteinek egy nagy egységbe rendezendő sorozata bonyolítsa le. Minden kivétel állami monopólium.

5. A politikai rendszer a mai ál-népképviselből olyan rendszerré alakítandó át, mely az élet minden tényében a magyar munka egyetemének történelmi ránevelését jelenti önsorsa irányítására s a történelmi élet építésére. És amely a nép tényleges részvétele ebben az építésben, önsorsa irányításában. Politikai és gazdasági téren így valósul meg a megújulás alapfeltétele: lehetetlenné tenni a zsákmányt és a kalandort az élet minden terén.*

6. Közoktatás terén a magyar megmaradás elengedhetetlen alapelve: A magyar Állam minden egyes községben magyar iskolát tart fenn. Ezekben az iskolákban aztán az esetleges idegenvérű tanulók számára, ha szülők úgy kívánják, biztosítva lesz az, hogy saját nyelvükben is képezhessék magukat. Természetesen: a kisebbségek ott, ahol elég számban vannak: saját költségükön

* Lásd idevágó két tanulmányomat a Füzetekben.

magániskolát tarthatnak nyelvük és kultúrájuk művelésére.

Aljas és piszkos zsoldú gazemberek igyekeznek rádermeszteni a magyar lélekre a közeli elkerülhetetlen halál rémületét. Én pedig annak a látásnak erejével, melyet az események még sohasem hazudtoltak meg: kiáltom minden magyar csira, minden magyar akarat, magyar vágy felé: sohasem állott a magyarság, olyan nagy lehetőségek előtt, mint most! *A magyarság igazi európai szerepe csak most kezdődik, külön történelmi műhelyének egyéni alkotása most fogja megmutatni magát önállása, függetlensége minden erejével.* Két feltétele van ennek a megújulásnak: külpolitikai téren: biztosítani a magyar megmaradást, a magyar sors irányításának öncélúságát bármely nagyhatalom, bármely imperialista éhség ellenében. Ezt a biztosítékot a kis nemzeteknek csak a keleteurópai, a balkáni és a nyugatázsiai kis- és középnemzetek összefogása adhatja meg. Ennek a gondolatnak legyen elijeszthetetlenül makacs akarója a magyarság és így egy nagy történelmi szerep betöltésével kapcsolódhatik a többi nemzetek életakaratóba. Szomszédainkkal okvetlenül és minden nagyhatalmi befolyás nélkül, ha egyelőre másként nem: egy közösérdekű hosszabb Treuga Dei révén kell megegyeznünk. Az az Erdélyt, Dél- és különösen Nyugatmagyarországot elfelejtő egyetlen bögedelem Csehország ellen nem a magyar életöszton, hanem a német imperializmus mozdítása. Meg, kell szüntetnünk a vérbosszút a magyarság és a szomszéd népek közt. Olyan viszonyok megteremtésére kell törekednünk, hogy Keleteurópa minden népe biztosítéka legyen egymás megmaradásának, egyéni fejlődésének.

Belpolitikai téren: Egyes részletproblémák ikipécézése, a magyarság legnagyobb veszélyeit el-
 álcázó kloáka-uszítások beteg programja helyett
 egy új, minden szabadságában, minden szociális
 védelmében intézményesen biztosított demokrácia
 egyetemes rendszerével kell hozzájuttatni a
 magyarság egyetemét hazájához, nyelve uralmá-
 hoz, saját sorsa irányításához, a fejlődés, a gya-
 rapodás feltételeihez. A szociális igazság oly ren-
 dszerével, mely apró külön-bántások, részlet-bosz-
 szuk helyett: az élet egyetemes rendszerével, ösz-
 szes feltételével védi meg a magyar munka egyete-
 mét *minden* kizsákmánylás, *minden* idegen hódí-
 tás ellen. És amely a szociális igazság erejével és
 a kulturális fejlődés gazdag lehetőségeivel magyar
 nemzetté formálja az ország minden polgárát a
 magyar nyelv, a magyar kultúra, a szerves ma-
 gyar történelmi célok érdekében.

Az Élet hív bennünket és mutatja a megúj-
 hodás, a győzelmes jövő széles útait. Az új ezerév
 elején megint Vazulokká tehet bennünket egy
 idegen megalégíthetetlen éhség? Az új, magyar és
 emberi, egészséges és alkotó Magyarország min-
 den feltétele a mi öntudatunkban, szolidaritásunk-
 ban és elszántságunkban van.

Budapest, 1938. április 17.